

ODMEV IZ AFRIKE.

Leto I. St. 1.

1904 Majnik.

Sv. Peter Klaver,
apostol zamorskih
misijonov,

prosi za nje
in za naše
podjetje!

Ilustrovan mescečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje
zamorskih snžnjev. Izdaja družba sv. Petra Klaverja.

Blagoslovljen po papežih Leonu XIII. in Piju X.

Vsak prvi torek v mesecu daruje eden vlč. misijonarjev v Afriki
eno sv. mašo za žive in mrtve naročnike.

Priloga „Glasniku najsv. Src“.

Naročniki „Glasnika najsv. Src“ dobivajo „Odmev iz Afrike“
brezplačno. Ako pa hoče kdo Klaverjevo družbo nekoliko od-
škodovati za tiskovne in druge stroške, naj pošlje kak mali
dar na uredništvo „Glasnika najsv. Src“, zraven naj pripomni:
za „Odmev iz Afrike“.

V imenu Gospodovem!

Ko je rajni kardinal Lavigerie pozival vernike
na pomoč ubogim, zatiranim afriškim zamor-
cem, je njegov glas, ki ga je poslal v svet
iz Pariza, Londona in Bruselja, našel blagodejni
odmev na skrajnih mejah sveta. Tudi katoliška
Avstrija ni bila trdosrčna nasproti k sreči segajoči
zgovornosti velikega afriškega škofa prvaka. Ravno
ob istem času — leta 1888. — ko je veliki kardi-
nal pridigoval in spodbujal vernike k prvi proti-
suženski vojski, je prvokrat izišel majhen časopis,
„Odmev iz Afrike“ (najprej v nemškem, potem

poljskem, laškem, francoskem in češkem jeziku). Imenoval pa se je list „Odmev iz Afrike“, ker je bil v resnici odmev vseh teženj, bolečin in težav ubogih zamorcev, ki ječijo pod dvojnim jarmom, namreč: hudobnega duha in sužnosti, obenem pa je bil tudi odmev prosečega glasu njihovih misijonarjev.

„Odmev iz Afrike“ se je obrnil na vse evropske narode, kajti vsak izmed njih je imel sinove, ki so se borili v Afriki pod praporom Jezusa Kristusa. Tudi Slovenci imajo še poseben vzrok s skrbečim materinim očesom opazovati, kako se med afriškimi zamorci širi sv. evangelij, kajti iz njih so izišli posebno za časa dr. Knobleharja in monsignora Kombonija mnogi junaški oznanjevalci sv. vere, ki so s smrtno nevarnostjo donašali ubogim prebivavcem črnega sveta prostost in blagostanje.

Radi tega smemo upati, da bodo slovenski in hrvatski katoličani ta „Odmev iz Afrike“, katerega bomo po blagohotnosti preč. gg. izdajateljev „Glasnika“ kot prilogo tega lista izdajali, blagohotno sprejeli, posebno ker ni glasilo samo enega misijona, kakor „belih očetov, ali očetov sv. Duha, ali sinov presv. Srca“, ampak vseh misijonskih družb, ki v Afriki delujejo, tako da bodo naši čitatelji se lahko seznanili z razširjanjem katoliške cerkve v vseh krajih afriških.

Družba sv. Petra Klaverja
za afriške misijone.

Češčenje Matere božje med zamorci v Afriki.

Ljubezen do Marije je zamorcu prava srčna potreba. Brž ko spozna našo nebeško mater, jo tudi vzljubi. Ko se je naučil napraviti sv. križ, vrže od sebe vražnjo amuleto ter prosi za svetinjico Matere božje. Ko se zamorka nauči moliti,

ne mara več biserov okoli vratu, ne slonokoščениh zapestnic na rokah, ona hoče in zahteva, da jo krasi le svetinja Matere božje. Ako je dekle tako srečno, da ima bakreno svetinjo na prsih, skače vsa vesela po vasi, se ponaša s svojim lepoticjem, in če ji kdo reče: „si pač srečna, da imaš svetinjo“, mu vsa radostna odvrne: „lero mponnye“, t. j. danes sem lepa.

Ako se prikaže misijonar v nedeljo zvečer po krščanskem nauku na hodniku, kjer ga že pričakuje množica, ga obsuje nanekrat na stotine mater s svojimi otroci. Otro-

čiči stegujejo roke njemu nasproti ter se mu prijazno smebljajo, matere pa vpijejo in prosijo: „svetinjice nam dajte, svetinjice!“

To veliko hrepenenje po Marijinih podobical se nahaja vsepovsod. Neki misijonar pripoveduje: Ko sem prišel v neko samotno vas, kamor le redko-

kedaj zajde misijonar, me kar obstopijo fantje in dekleta, zahtevajoč svetinje. Vprašam je: „Ali znate katekizem?“ „O seveda, oče!“ mi odvrnejo.

Vprašal sem je marsikaj in sem se čudil, tako dobro in jasno so mi odgovarjali. Za nagrado ustrežem njih želji in razdelim svetinje med nje, in kar naenkrat pomečejo pogansko lepotiche od sebe. Tako zmaga Marija nad hudobnim duhom. To veseli misijonarja.

Vest, da je misijonar tukaj s svetinjicami, se brž raznese. Od vseh strani prihite kristijani po nje. Sprva sem se branil in nisem hotel z njimi na svetlo, kar pa ni veliko ali nič pomagalo. Moj nekdanji učenec v krščanskem nauku, ki je sedaj sam veroučitelj, mi predstavi svoje ljudi tako-le: „Ta zna te molitve, ta-le pa one itd.“ Ker so pač res veliko znali, se nisem mogel več obotavljati z razdelitvijo. To je bilo tem manj mogoče, ker se je priril še celo poglavar tistega kraja sam do me, ter se mi je ponudil, da mi bo pomagal pri delitvi. Tako ga je veselila gorečnost njegovih ljudi.

Tudi neki starček prileze do mene, mi stegne roko nasproti, kliče: „Ob, oče, me boš pustil v oblasti hudičevi? Daj mi vendar svetinjico, da me bo varovala hudobca!“ Na roki je nosil biserje, posvečene maliku Sumbva. Pokažem mu na nje, rekoč: „No, kaj pa to?“ Komaj sem izgovoril te besede, že raztrga verižico in jo požene od sebe s prav sveto jezo. To dejanje me je globoko ganilo. Z veseljem mu obesim okoli vratu posvečeno Marijino svetinjico.

Enaka gorečnost v češčenju Marijinem opaža se tudi na postaji Marije Sneznice. Ta leži ob gornjem Kongu v gorovju med Ugando in Belgijskim ozemljem. O. Varrangat piše tako-le: Marijinemu češčenju se imamo zahvaliti, da smo premagali težave, s ka-

terimi je navadno spojen vsak začetek. Evangelij smemo oznanjevati pri belem dnevu. Poslušavci se naglo množijo. Okoli petnajst poglavarjev se je že pokatoličilo in so prav goreči kristijani. Danzadnem se oglašajo novi učenci in pravijo: „Boga sem prišel iskat in preblazeno Devico bi rad poznal, daj mi znamenje njenih otrok“. Pogosto prihajajo 8 do 10 ur daleč. S seboj prinesó banan ali košek jajec iz hvaležnosti za svetinjico. Kdor je tako srečen, da jo dobi, je veselja ves prevzet.

Se pa tudi trudimo, da ohranimo pri zamorcih ljubezen do svetinje. Njen vpliv v verskem oziru je neizmeren. Zamorec je prepričan, da je dobro poučen v krščanskem nauku, kdor jo sme nositi. Svetinjica varuje zamorce pred protestanti, take osebe, na katerih opazijo čudodelno svetinjico, pustijo protestanti pri miru, ker vidijo v njej znamenje katolikov in otrok Marijinih.

V začetku svojega misijonskega delovanja smo podarili svetinjico vsakomur, ki se je sam zglašil za poučevanje v krščanskem nauku. Ko se je pa vedno množilo število učencev, začeli smo je deliti le med one, ki so se naučili vse molitvice. A tudi to je bilo sčasoma preveč, veliko število učencev nas je prisililo, da zahtevamo od vsakega, ki hoče svetinjico, da se nauči večidel katekizma na pamet.

Ne morete si misliti, kako pristrčno pobožnost goje zamorci do Matere božje, pa tudi posebno Marijino varstvo se razodeva prav jasno nad onimi, ki pobožno nosijo to njeno znamenje.

Ravno tako vneti častivci Marijini so tudi prebivavci na postaji Marije Pomočnice na otočju Seze. Tukaj širijo protestantje na vso moč svoje krivo-verstvo. Sv. pismo dovažajo v velikih množinah v deželo ter ga podarè vsakomur, ki ga hoče sprejeti. Še celo otroke silijo, da poslušajo branje iz sv. pisma.

Ko se nauče nekoliko čitati, jim ga podelè z veselim zagotovilom: „Zdaj bote gotovo izveličani, ker ste naši“. Le kdor nosi Marijino svetinjico, je vsaj nekoliko varen pred njimi. To je tudi vzrok, zakaj tako zelo hrepenè po svetinjah, katere so jim precej ljubše nego protestantsko sv. pismo. „Če imam sv. pismo, sem pač kakor protestant“, pravi zamorec. In zares, ali ne ravnajo prav, ako oborožujejo svoja prsa s podobo one, ki je zatrla vsa krivoverstva?

Mi misijonarji upamo, da nam bo prisijala po Marijini svetinjici boljša bodočnost. Ta bo vplivala na pogane in vzbujala v njih hrepenenje po pravi veri, katehumene bo vtrjevala v veri in novokrščence bo navajala k v resnici čednostnemu in krščanskemu življenju. Protestantje nas pač lahko ovirajo in nam nastavljajo pasti, brezmadežna Devica pa je z nami, ona je strla kači glavo in bo premagala tudi njene pomočnike.

Apostolski vikarijat v Dahomey-u.

Porto Novo, 27. januarja 1903.

V pretečenem letu je Bog moj ljub in krasen misijon vidno blagoslovil. Dano nam je bilo veselje, da smo videli v dobi 5½ meseca 15 naših otrok krstiti. Ti so naši posebni ljubljenci. Me smo nekako njihove stare mamice in pozdravljamo tudi z veseljem njihov prihod na afriška tla.

V mojem razredu imam 30—40 otrok; upam, da se njihovo število v tem letu pomnoži, kar mi bo veliko veselje napravilo. Te male zamorke, katere stariši bolj ljubijo in jih bolje vzgojujejo, so radi tega tudi pridnejše in poslušnejše, in nam prizadevajo manj truda, kakor pa poganski otroci.

Pri svojih obiskih lahko spoznavamo razliko, ki je med krščansko in nekrščansko rodbino. Pri prvih se otroci med seboj ljubijo; tudi stariši ljubijo svoje otroke in jih lepo vzgajajo; pri drugih pa vlada čestokrat ljubosumnost in zavist, ljubezni je le malo, ali pa celo nič. Ni prave zakonske vezi! Kakega lepega dne se hišni gospodar preveč razjezi, žena meni, da ne more več prenašati jarma — in kaj stori? Pobere svoje čutare in cunje, svojega otroka, če ga ima, si naloži vse to na hrbet in se poda k svojim starišem ali pa k novemu možu. Naobratno pa se tudi zamorec naveliča svoje zakonske polovice; tedaj jo spodi, pridrži pa otroka, tako da je ubogi červiček oropan matere. Ubogi stariši! . . . ubogi otroci! . . . uboga Afrika! . . .

Kako velikanska naloga čaka tu misijonarje, da zljajšajo njihovo bedno stanje in posebno da jim odpro nebeška vrata! Spreobračati, krščeovati je sicer zelo dobro, a ne zadostuje. Glavno težišče obstoji v tem, da ustanovimo krščanske rodbine. To je pa le mogoče, ako povzdignemo ženo iz njenega zaničevanega stanja; dati se ji mora pravo mesto in spoštovanje, katero ji dostojaja, — a to je velika in težavna naloga. Ne more se namreč v sredi poganstva poprijeti drugih nazorov, — ne. Ona mora svoje obličje spremeniti in sopsti čistejši zrak. Kje bo to našla, če ne v blagoslovljenih prostorih katoliške hiše? Tam bo opustila svoje poganske običaje, tam bo Boga spoznavala, ga začela ljubiti in mu služiti. Ne da bi se zavedala, se bode njena notranjost celo spremenila: iz divjega, trmoglavega otroka bo ubogliv in dober otrok.

To je tedaj naš smoter, ko sprejemamo te uboge male zamorke in jih vzgajamo. To kar smo že dosegli, nas spodbuja naše delo še bolj razširiti, da bi se nam pa to posrečilo, potrebujemo veliko pripomočkov, a teh nimamo.

Polna zaupanja se obračam na delovanje svetega Petra Klaverja; od njega pričakujem blage pomoči. Ali mi jo bo odbil? . . . Ne, gotovo ne! . . .

S. Elesbaan.

Kratka misijonska poročila.

Freetown, Sieera Leone. P. Scherr (Šer) dr. sv. Duba, nam piše od dne 13. novembra 1903: V vikarijatu Sierra Leone imamo šest postaj in sedma pričakuje le apostola, da ga sprejme. V vsaki postaji imamo po eno šolo za dečke in deklice. V šoli se posebno trudimo, da bi gojence in gojenke poleg splošnega pouka posebno versko dobro vzgojili. V vsaki postaji odgajamo gotovo število dečkov in deklic, iz katerih si prizadevamo vzgojiti dobre in vrle kristijane, in kadar bodo ti otroci odlično mesto v socialnem življenju zasedli, nam bodo zdatna pomoč pri delovanju civilizacije in pokristjanjenja zamorcev. Kar nas pri napredku našega delovanja najbolj ovira, ni pomanjkanje otrok, — te nam stariši sami izročajo in jih nam zaupajo — ampak je, kakor povsod, pomanjkanje denarja, najsi že bode za povečanje stavb, ali pa za nakupovanje živil. Tu v Freetownu in v neki drugi postaji, ki je tudi v mestu, smo primorani naše potrebščine takoj v gotovem plačati. Tudi v drugem oziru smo tukaj v Freetownu v posebno težavnih okoliščinah, ker smo od najmanj 24.000 protestantov obdani, kateri imajo 70 cerkev in 120 pastorjev. Število mohamedancev, paganov in drugih znaša 30.000. Tako stališče je za razširjanje krščanske vere vedna zapreka; vkljub temu so naši kristijani dobri; vseh je okoli 2000.